

NUMĂRUL 10 BANI

NUMĂRUL 10 BANI

ABONAMENTELE
Încep la 1 și 15 ale fiecărei luni și se plătesc tot-d'una înainte
In București la Casa Administrației
In județe și străinătate prin mandate poștale

EPOCA

ANUNCIURILE
In București și județe se primesc numai la Administrație
In străinătate, direct la administrație și la toate oficiile de publicitate

MANUSCRISELE NU SE ÎNAPOIAZĂ
REDACTIA
No. 3 — STRADA CLEMENTEI — No. 3

Victimele Catastrofei din Galați

Școala fățarniciei

Singura urmă pe care o va fi lăsat guvernul Aurelian, de ridicolă memorie, e amintirea unui sistem de minciună și de duplicitate ridicat în sistem de guvernământ.

pe cari le citează ar fi gata ori-când a le da cea mai formală desmințire.
In ceea-ce ne privește pe noi, cei de la Epoca, dăm chiar aci o desmințire imediată tuturor alegațiilor lor cum că am represinta o nuanță distinctă în sinul partidului conservator.

O CRIMĂ

Se cunosc astăzi amănuntele groazniciei catastrofei de la Galați.
Unul din orașele cele mai înfloritoare ale României, portul nostru cel mai de frunte pe Dunăre, e astăzi ruinat și va trebui multă vreme până să-și vie la fire.

etc., și mulțime de alte fabrici, de săpun, mori, etc.; în urmă vin docurile.
Spre nord, adică spre Brazeș, se înșiră un număr nesfârșit de hambare, unde se vin cerealele, și cari se aduc în port, spre a se încărca, prin str. Cereș, ceea-ce face și importanța acestei străde.

TRIBUNA LITERARĂ

Snoave din Popor

Un rus s'a dus cu o femeie, care se chema Sultana, să se cunune la o biserică română, unde găsiră pe popă cam tătăiat.
Popa se pune să le citească cununia, dar, în loc de a deschide cartea la rînduiala cununii, popa citea despre lepădăturile la botz.

DESCOMPUNEREA

Boala grea care roade partidul colectivist își urmează cursul fatal.
In toată țara, partidul se descompune, se dărăpână ca o veche clădire neîntreținută, se hirbuiește. Pretutindeni, vechii tovarăși de arme sunt dezbinăți și se sfîșie între dinșii cu turbare.

APA BUCUREȘTILOR

Presă continuă să agite chestiunea alimentării Capitalei cu apă și în cursul acestor discuțiuni s'au făcut unele afirmări în privința cărora vom a da oare-cari lamuriri.
Adevărul observă că Bucureștii fiind un oraș întărit, e nevoie ca apă să fie luată din lăuntrul cercului forturilor.

Asupra catastrofei

Situația Galaților.—Valea.

Se cunosc amănuntele catastrofei din Galați. Jumătate din oraș, așa numita vale, este sub apă. Mii de oameni au rămas fără adăpost; depozite întregi de produse sunt înecate; gara cu magazinele și atelieriele ei, docurile, încă nu au scăpat de dezastru.

Din această lăcomie a opiniei publice a eșit gruparea aurelianistă.
Ce-i drept, aurelianistii au simțit că sunt înzestrați cu toate însușirile necesare perfectului disident. Ei au fost întru cât-vă instinctiv atrași prin temperamentul lor către rolul ce și-au ales.

Formula moderărilor, pe care au scos-o la iveală, a fost o invenție genială pentru acești opozanți cu jeptoane de prezență, pentru independența în cașcaval a aurelianistilor, pentru această seamă de guvernamentali cari țin și la menajamentele guvernului și vinează și laudele opozițiunii.

Aurelianistii au desvolat o adevărată vocațiune pentru acest rol ce și-au ales de a săpa guvernul avînd aerul d'al susține, d'a menaja opoziția, avînd aerul d'a o combate. Ei sunt neîntrecuți în îndeplinirea programului lor care le interzice de a lupta fălș în contra ori-cui, dar de a semana întriga în rîndurile tuturor. Călușii de aceste principii ei nu iau cu asalt nici o situație, dar stau la pîndă și caută să escamoteze situațiunile.

L'Independence Roumaine, după ce face câte-va judecioase reflecțiuni cu privire la chestiunea apei, exprimă următoarea dorință:
«Să se numească o comisiune specială pentru studiul chestiunii apei, fără a se preocupa de opiniunile politice ale membrilor spre a examina această chestiune.»

Ar fi cu atât mai necesar a se convoca o comisiune care să îndrumze chestiunea pe calea cea adevărată, cu etl ultimelle polemice privitoare la chestiunea apei au deslășit-o lupta din partea presii oficioase în contra d-lui Cucu, ceea ce desvelește nu lucrul, care de altminteri se știa, că nu e armonie între administrația comunală și directorul serviciului tehnic.

E ridicol și meschin d'a cobori această importantă chestiune la critici în contra contractului prin care fosta administrație a angajat pe d. Cucu, dîndu-i 1.800 lei lunar.
Cu zece ani înainte, în 1883, d. Cucu avea, tot la primărie, 1.500 lei. La societatea de construcțiuni pe care a părăsit-o pentru a reveni la primărie d. Cucu avea 1.800 lei pe lună.

De la gura rîului Siret se ridică un platou numit Figlina, pe care este așezat o parte a orașului Galați, iar cea-laltă s'întinde pe coasta platoului și pe o parte din valea ce s'întinde apoi pînă la rîul Prut, între Dunăre și locul Brazeș.
In partea de sus a orașului, pe platou, sunt stabilite cele mai multe din autoritățile civile și militare; valea, unde este și portul propriu zis, este ocupată de depozitele de cereale, magazinele cu topanul, agențiile de navigație, diferite fabrici, într'un cuvînt, de tot ce este în legătură cu migrația comercială a portului. Locuitorii din vale sunt în mare parte muncitorii din port și familii sărace. La Badalan cu deosebire locuiesc zarzavagii.

— Ce dracu sunteți, mă, așa de săraci voi, țiganii?
— D'apoi de, cuconule! Când avem în ce, atunci n'avem ce; când avem ce, n'avem în ce; când avem cu ce, n'avem ce; când avem ce, n'avem cu ce.
— Ce dracu sunteți, mă, așa de săraci voi, țiganii?
— D'apoi de, cuconule! Când avem în ce, atunci n'avem ce; când avem ce, n'avem în ce; când avem cu ce, n'avem ce; când avem ce, n'avem cu ce.

Un călugăr umblă cu milostenia prin lume. Afându-se pe un câmp, la umbra unui stejar, sosește o trăsură închisă, în care era o cucoană. Călugărul cere pomână.
— Parinte, da pe jos umbli peste tot locul?
— Apoi, cuconiță, părintele stareșul m'a afurisit să nu mă suti în căruță.
— Ai dreptate; dar asta 'i creță, nu 'i căruță.
— Doar așa!
— Ia poftim, părinte, să gustăm ceva.
— Vai! Nu se poate.
— Da de ce?
— Apoi noi nu mîncăm carne, nici nu bem vin.
— D'apoi asta 'i carne, părinte?
— 'Ș' asta 'i vin?
— Da ce 'i?
— Asta 'i găină, părinte, și asta 'i maderă.
— Doar așa!
— Părintele dragă, ia sărută-mă!
— Vai! nu mă ucide, că mă dau în foc!
— Da de ce, părinte?
— Apoi noi nu ni'i scris cu femeii.
— Da bine, părinte, sfinția ta crez că ești sun femeie?
— D'apoi?...
— D'apoi chiar așa! Singur imi zici cucoană și crez că s' femeie?
— Doar așa!

Când se face cineva călugăr, îl întreabă popa care 'i hirotonisește, și el trebuie să răspundă afirmativ, repelînd întocmai propoziția întrebătorului.
De pildă:
— Veți răbdă pînă la moarte?
— Voiți răbdă pînă la noapte.
— Veți răbdă pînă la sfârșit?
— Voiți răbdă pînă la prașit.
Un mitropolit, șezînd la prînz cu călugărul lui, vede că lipsea ceva de la masă, și strigă către chelar:
— Gherontie!
— Porunciiți, Inalt Prea Sfințite.
— Vin la masă!
— Sărut mîinile, Inalt Prea Sfințite.
— Vin la masă, Gherontie!
— Ospătați sănătoși, Inalt Prea Sfințite.
— Oh! Gherontie, vin că mor.

